

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4609/2024
13.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Здравковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Љиљана Милојевић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 897/2023 од 24.10.2023. године, у седници одржаној 13.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 897/2023 од 24.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 897/2023 од 24.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 1199/2021 од 01.11.2022. године, ставом 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име стицања без основа исплати износ од 186.000,00 динара, са законском затезном каматом од 02.06.2015. године па до исплате, као неоснован. Ставом 2. изреке, тужилац је обавезан да туженом на име трошкова поступка плати износ од 76.500,00 динара.

Виши суд у Краљеву је, пресудом Гж 897/2023 од 24.10.2023. године, ставом I изреке, преиначио пресуду Основног суда у Краљеву П 1199/21 од 01.11.2022. године, тако да се делимично усваја тужбени захтев тужиоца и тужени обавезује да му на име стицања без основа исплати 148.305,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 02.06.2015. године до исплате, а одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени поред тог износа исплати још 37.695,00 динара, са законском затезном каматом почев од 02.06.2015. године па до исплате, као неоснован, а тужени обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 104.432,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате. Ставом II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова жалбеног поступка исплати

14.400,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку..

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је стицање без основа имајући у виду да је, на основу уговора о пуномоћју, тужени у својству браниоца заступао тужиоца у кривичном поступку пред Основним судом у Краљеву, у предмету К 2290/12, због кривичног дела пореске утаје из члана 229. став 1. КЗ РС и наплатио трошкове тог поступка. Побижана одлука донета је применом одговарајућих одредби материјалног права, а тужени у ревизији не указује на постојање разлога за изјављивање посебне ревизије, који су прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, већ указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а то није разлог због ког је дозвољена посебна ревизија, на основу те одредбе Закона.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог Закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 04.06.2019. године, а вредност предмета спора је 186.000,00 динара, па је поступак спроведен по правилима за спорове мале вредности.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Преиначење првостепене пресуде, побијаном одлуком, није од утицаја на дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, имајући у виду да је посебном одредбом закона прописано да ревизија у овој врсти спорова није дозвољена (члан 479. став 6. Закона о парничном поступку), па посебно правило искључује примену општег правила о дозвољености ревизије.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је донео одлуку као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**